

ВЪРБА.

Отдавна било това, много отдавна... Заминалъ Велко да се бие съ турцитѣ на бойно поле... Четири години вече минали, а още го нѣма. Оставилъ той млада невѣста Милка съ двѣ дребни дѣчица — Върбанчо и Врѣбка — да ги гледа прѣстарѣлъ дѣдо. Да, много билъ старъ дѣдото. Яворѣтъ, що билъ посадень при неговото раждане, отдавна добилъ хралупа, а клонитѣ му изсѣхнали.

Много обичала Милка малкитѣ си дѣчица. Пазѣла ги като очитѣ си и молѣла Бога по-скоро да пораснатъ, на бойно поле да идатъ, татка си да видятъ... Вечеръ като ги люлѣла, пѣсень имъ пѣла:

„Дѣца, я растнете,
Сабли си вземете,
Отъ родна си земя
Врага изпждете!...“.

Пѣе Милка и плаче. Бисерни сълзи съ коса си истрива...

Било дълга зимна нощъ. Дѣдото разказвалъ за стари врѣмена и утѣшавалъ невѣстата. „Младъ бѣхъ азъ тогава. Турци ми коня хванаха, въ синжири ми ржцѣ вързаха... Не ме заклаха, защото пашата ме прибра за слуга — да му поливамъ и разработвамъ градинитѣ... Осемъ години му ро-